

δύο. — Πολλά μοι ἔδοσες, εἶπεν ὁ ἰα-
τρός. — Ὅχι, φίλε μου, τῷ ἀπεκρίνατο
ὁ γελωτοποιός, σοὶ δίδω ἐν διρῆμ διὰ
τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ ἐν ἄλλο διὰ σέ, ν'
ἀγοράσης ἐν κολλούριον νὰ ἰατρευθῆς,
ἰατρέ μου.

Μίαν ἡμέραν ἡ σύζυγος τοῦ Ναστρα-
δίν Χώντζα, ἄλλη Εὐαθίππη, ἐκρήμι-
σε τὸν δυστυχῆ σύζυγόν της ἐκ τῆς κλί-
μακος τῆς οἰκίας των. Γείτων τις ἀκού-
σας τὸν μέγαν θόρυβον καὶ τὸ κακόν,
προέβαλε τὴν κεφαλὴν του ἐκ τοῦ πα-
ραθύρου καὶ, ἰδὼν τὸν Ναστραδίν-Χών-
τζαν ἐν τῇ ὁδῷ, τὸν ἠρώτησε τί συμβαί-
νει εἰς τὴν οἰκίαν του. — Τίποτε, γεί-

τονά μου, ἀπεκρίθη ὁ Χώντζας, ἡ γυ-
ναϊκά μου μόνον ἐπέταξε τὸ ὑποκάμισόν
μου ἀπὸ τὴν σκάλα. — Πῶς τὸ ὑποκά-
μισόν σου μόνου, τόσον κρότον καὶ τα-
ραχὴν ἠμπορεῖ νὰ τὴν κάμη ἐν ὑποκά-
μισον; — Τί νὰ σοῦ πῶ, γείτονά μου,
ἠναγκάσθη νὰ εἶπη ἐπὶ τέλους, ἤμην ε'
ἐγὼ μέσα.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Ἐν σελ. 1039 τοῦ παρόντος φυλλαδίου παρα-
λήφθη νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ διατριβὴ τοῦ κ. Queux
de Saint Hilaire ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Revue po-
litique et littéraire. 2 Novembre 1872. p.
412—415.

Ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι στήλ. α'. στίχ. 5
ἀντὶ IV διόρθου III.

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ.

1.

Ποῖον ὀπωρικὸν κοπτόμενον κραυγάζει — Ἄχ! ἔλαιον!

2.

Κατὰ τί διαφέρουσιν οἱ ράπται ἀπὸ τοὺς ληστές;

ΓΡΙΦΟΣ

C

S

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ ΣΤ'. ΦΥΛΛΑΔΙῳ ΓΡΙΦΟΥ.

Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν οἰκτρῶς πίπτει

(Ὁ ὑψῶν ΕΑ.—φτ.—ῶν—ικ—Τρῶς πίπτει.)

Τὸν γρίφον τοῦτον ἔλυσεν ὁ Κύριος Σαμουὴλ... τῇ συμπράξει διαφόρων λογίων.